

Стоенча станж другарь мързелтъ: Стоенчо захванж вече да работи безъ да се мжчи много. Щомъ седнѣхъ двамата другарски, като напръдъ да си пишжтъ уроцитѣ на плочата, Стоенча вече го мързѣше да мисли и да пише, ами се бавеше и чакеше Иванча да го напише. Стоенчо крадишкомъ си дигане очитѣ, погледваше на Иванчовата плоча и прѣписваше това, което Иванчо съ своя трудъ написваше. Така вече Стоенчо привикнж да се не мжчи а все така, както виждате тукъ на картинката, крадишкомъ погледваше отъ Иванчовата плоча. — Учителтъ често повтаряше: „дѣца, никой да не погледва отъ другарчето си, когато пише нѣщо, а само да мисли и пише: който въ училището се научи да чака отъ труда на другаритѣ си, той и като порастне, пакъ ще прави така. Такъвъ человекъ всѣки го мрази и всѣки бѣга отъ него“. Стоенчо не слушаше вече съвѣтитѣ на учителя си, а си вършеше, каквото му се ще. Най сѣтнѣ Иванчо и Стоенчо, като порастяхъ и станяхъ мже, трѣбаше да се раздѣлжтъ: Иванчо не можеше вече да живѣе съ Стоенча, защото Стоенча всички мразѣхъ, тѣй като самъ не обичаше да се труди, а искаше да живѣе отъ труда на другитѣ.

Дѣца, пазѣте се да не правитѣ като Стоенча! Който се мжчи, той се и пжчи.

Иванъ Пенинъ.

